

Art. 87 ust. 1 WE powinien być interpretowany zgodnie z zasadami OECD, z którego to względu takie porównanie, nie tylko jest możliwe, ale także konieczne.

3. Naruszenie wytycznych EBC z dnia 16 lipca 2004 r. poprzez zastosowanie art. 87 ust. 1 WE. Europejski System Banków Centralnych uważa Gibraltar, obok innych 37 terytoriów, za pozaterytorialne centrum finansowe (centrum off shore) w dziedzinie bilansu płatniczego, międzynarodowej pozycji inwestycyjnej i pasywów w walutach obcych. Ocena zaskarżonego wyroku, która zakazuje porównywania działalności gospodarczej na Gibraltarze z działalnością w Zjednoczonym Królestwie, narusza tę definicję, która dopuszcza takie porównanie, i oznacza zastosowanie art. 87 WE ust. 1 z naruszeniem obowiązującej w prawie wspólnotowym regulacji, jaką są wytyczne EBC z dnia 16 lipca 2004 r.
4. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez naruszenie przesłanki, zgodnie z którą pomoc przyznawana jest „przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”. Ponieważ Gibraltar jest terytorium, które nie stanowi części żadnego z państw członkowskich, zgodnie z art. 299 WE ust. 4, twierdzenie zawarte w wyroku, zgodnie z którym zakres odniesienia dla zastosowania art. 87 ust. 1 WE odpowiadają wyłącznie w granicach geograficznym terytorium Gibraltar, równa się z uznaniem go za państwo członkowskie, ponieważ przeciwnie nigdy nie można by było spełnić przesłanki, zgodnie z którą pomoc jest przyznawana „przez państwo członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych”.
5. Naruszenie zasady niedyskryminacji poprzez nieuzasadnione zastosowanie orzecznictwa dotyczącego Azorów do odmiennego stanu faktycznego, niż przewidziany w tym orzecznictwie. Istnieją dwie różnice pomiędzy sprawą Azorów, a sprawą zakończoną zaskarżonym wyrokiem. Po pierwsze, Azory stanowią terytorium jednego z państw członkowskich, co nie ma miejsca w przypadku Gibraltar, po drugie, w sprawie dotyczącej Azorów oceniane było obniżenie stawki podatku od osób prawnych, podczas gdy w przypadku Gibraltar chodzi o nowy powszechny system podatku od osób prawnych.
6. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez brak przyjęcia, iż zostały spełnione przesłanki przyznania pomocy państwowej, z punktu widzenia selektywności regionalnej. Dokładniej, Królestwo Hiszpanii uważa, że w zaskarżonym wyroku popełniono błąd co do prawa przyjmując, że zostały spełnione trzy przesłanki autonomii politycznej, autonomii postępowania oraz autonomii gospodarczej, ustanowione w wyroku w sprawie Azorów.
7. Błąd co do prawa poprzez odmowę oceny i zastosowania czwartej przesłanki, o co wnosiło Królestwo Hiszpanii w postępowaniu. Nawet jeżeliby przyjąć, że zostały spełnione trzy przesłanki z wyroku w sprawie Azorów, to należało wymagać spełnienia czwartego kryterium, dotyczącego harmonizacji w ramach krajowego systemu podatkowego państwa członkowskiego, od którego pochodzi ten środek.
8. Naruszenie art. 87 ust. 1 WE poprzez brak przyjęcia, że zostały spełnione przesłanki przyznania pomocy państwowej z punktu widzenia selektywności przedmiotowej. Nawet jeżeliby przyjąć, że Gibraltar stanowi autonomiczny punkt odniesienia, w którym spełnione zostały przesłanki ustanowione w wyroku w sprawie Azorów, to zaskarżony wyrok naruszył art. 87 ust. 1 WE w ocenie selektywności przedmiotowej, ponieważ Sąd Pierwszej Instancji w swojej ocenie nie uwzględnił tego, że reforma podatku od osób prawnych, którą zamierza przeprowadzić Gibraltar, prowadziłaby do stworzenia systemu, w którym na 29 000 spółek istniejących na Gibraltarze, 28 798 spółek mogłoby zostać poddanych zerowej stawce podatkowej. Ostatnie z wymienionych spółek byłyby szczególnie uprzywilejowane przez ten środek, a ponieważ w zaskarżonym wyroku nie uznano tego, naruszono w ten sposób art. 87 ust. 1 WE. Ponadto Komisja, w przeciwieństwie do tego, co twierdzi się w wyroku, określiła wspólny system podatkowy.
9. Brak uzasadnienia wyroku poprzez brak oceny czwartej przesłanki, o co wnosiło Królestwo Hiszpanii.
10. Naruszenie prawa podstawowego w rozstrzygnięciu skargi w rozsądnym terminie, jako że postępowanie przed Sądem Pierwszej Instancji trwało praktycznie dwa razy dłużej niż trwa zazwyczaj postępowanie, przy czym nie podano żadnego uzasadnienia w tym zakresie, natomiast okoliczność ta miała szczególne znaczenie w sprawie.
11. Naruszenie art. 77 a) i 77 b) regulaminu postępowania Sądu Pierwszej Instancji, poprzez brak formalnego zawieszenia postępowania na wniosek stron.

(¹) Dz.U. L 85, s.1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Baranya Megyei Bíróság (Węgry) w dniu 23 marca 2009 r. — Ker-Optika Bt. przeciwko ANT SZ Dél-dunántúli Regionális Intézet

(Sprawa C-108/09)

(2009/C 141/43)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Baranya Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Ker-Optika Bt.

Strona pozwana: ANT SZ Dél-dunántúli Regionális Intézet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy sprzedaż soczewek kontaktowych stanowi konsultację medyczną wymagającą fizycznego badania pacjenta, a zatem jest wyłączona z zakresu stosowania dyrektywy 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego ⁽¹⁾?
- 2) Jeżeli sprzedaż soczewek kontaktowych nie stanowi konsultacji medycznej wymagającej fizycznego badania pacjenta, czy wykładni art. 30 WE należy dokonywać w ten sposób, że sprzeczne z jego postanowieniami jest uregulowanie państwa członkowskiego, które stanowi, że soczewki kontaktowe mogą być sprzedawane wyłącznie w specjalistycznych punktach sprzedaży wyrobów medycznych?
- 3) Czy uregulowanie węgierskie, zgodnie z którym sprzedaż soczewek kontaktowych jest dozwolone jedynie w specjalistycznych punktach sprzedaży wyrobów medycznych, jest sprzeczne z zasadą swobodnego przepływu towarów?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. L 178, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy) w dniu 23 marca 2009 r. — Deutsche Lufthansa AG przeciwko Gertraud Kumpan

(Sprawa C-109/09)

(2009/C 141/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesarbeitsgericht

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Deutsche Lufthansa AG

Strona pozwana: Gertraud Kumpan

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 1, art. 2 ust. 1, art. 6 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE ⁽¹⁾ z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy i/lub ogólne zasady prawa wspólnotowego należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu prawa krajowego, które weszło w życie w dniu 1 stycznia 2001 r., zgodnie z którym zawieranie umów o pracę na czas określony bez ograniczeń co do czasu ich trwania bez dalszych warunków z pracownikami po ukończeniu przez nich pięćdziesiątego ósmego roku jest możliwe, jedynie dlatego że ukończyli oni pięćdziesiąty ósmy rok życia?
- 2) Czy klauzulę 5 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999

r., wprowadzonego w życie przez dyrektywę Rady 99/70/WE ⁽²⁾ z dnia 28 czerwca 1999 r., należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu prawa krajowego, które zezwala bez dalszych warunków na zawieranie bez obiektywnego powodu nieograniczonej liczby kolejnych umów o pracę na czas określony bez ograniczeń co do czasu ich trwania, jedynie dlatego że pracownik ukończył pięćdziesiąty ósmy rok życia w chwili wstąpienia w stosunek pracy na czas określony, a z wcześniejszą umową o pracę na czas nieokreślony zawarł z tym samym pracodawcą nie występuje ścisły związek przedmiotowy?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze i/lub drugie:

Czy sądy krajowe powinny zaniechać stosowania przepisu prawa krajowego?

⁽¹⁾ Dz.U. L 303, s. 16

⁽²⁾ Dz.U. L 175, s. 43

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Okresní soud de Cheb (Republika Czeska) w dniu 23 marca 2009 r. — Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group przeciwko Michalowi Bilasowi

(Sprawa C-111/09)

(2009/C 141/45)

Język postępowania: czeski

Sąd krajowy

Okresní soud de Cheb (Republika Czeska)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Česká podnikatelská pojistovna a.s., Vienna Insurance Group

Strona pozwana: Michal Bilas

Pytania prejudycjalne

1. Czy wykładni art. 26 rozporządzenia Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (zwanego dalej „rozporządzeniem”) należy dokonywać w ten sposób, że przepis ten nie zezwala sądowi na zbadanie swojej międzynarodowej jurysdykcji w przypadku, gdy pozwany wdaje się w spór, mimo tego że sprawa podlega zasadom dotyczącym jurysdykcji obowiązkowej na podstawie Sekcji 3 rozporządzenia, a skarga została wniesiona niezgodnie z tymi zasadami?
2. Czy pozwany może, poprzez to, że wdaje się w spór, ustalić międzynarodową jurysdykcję sądu w rozumieniu art. 24 rozporządzenia, nawet jeśli w przeciwnym razie postępowanie podlegałoby zasadom jurysdykcji obowiązkowej zawartym w Sekcji 3 rozporządzenia, a skarga została wniesiona niezgodnie z tymi zasadami?